

13de JAARGANG, NR. 232
9 FEBRUARI 2015

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

5 JAZZ OP DE PLAAT

Eric Hofbauer, Houdini's, Guus Bakker, Bram Stadhouders, BVR Flamenco Big Band, TangoZZs, Jonn Reyna e.a.

12 JAZZ OP DE PLANKEN

Melanie De Biasio, Tim Finoulst.

EN VERDER:

14 New York Calling (Roos Plaatsman)

15 Gil Mellé (Tom Beetz)

18 Bestsellers Jazzcenter

19 Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

JAZZFLITS 233

staat **23 FEBRUARI** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

Hoofdredacteur Jazzenzo stapt op

Rinus van der Heijden heeft eind januari zijn functie als hoofdredacteur van de website Jazzenzo neergelegd. Van der Heijden was ruim acht jaar bij Jazzenzo betrokken. In een verklaring zegt Van der Heijden dat er 'vele redenen' waren voor zijn besluit en dat hij 'met pijn in zijn hart' vertrekt. De oud-hoofdredacteur blijft over jazz schrijven: "In de toekomst zullen wij zeker weer met elkaar te maken krijgen", zo voorspelt hij: "Ik kijk er met gretigheid naar uit." Wie Van der Heijden bij Jazzenzo opvolgt is nog niet bekend.

Album Teus Nobel uit in Japan

Het album 'Legacy' van trompettist Teus Nobel is eind januari uitgebracht in Japan door P-Vine Records. Op dit label verschenen eerder platen van New Cool Collective en pianist Gideon van Gelder. De Japanse recensent Mitsuru Ogawa schreef de liner-notes voor de Japanse editie, die ook werd voorzien van nieuw artwork. 'Legacy' verscheen december vorig jaar in Nederland.

ArtEZ Enschede sluit jazzafdeling

De jazzafdeling van het ArtEZ-conservatorium Enschede wordt opgeheven. De 39 studenten moeten verkassen naar Arnhem of Zwolle. De opleiding wordt geschrapt om ruimte te creëren voor onder meer de opleiding MediaMusic van Junkie XL, zegt directeur Juul Diteweg 28 januari op de site tvenschedefm.nl. De jazzdocenten behouden hun baan. Docenten die bij andere opleidingen inzetbaar zijn blijven in Enschede. De gemeenteraad van Enschede is niet blij met het vertrek van de jazzopleiding.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

BIMHUIS PUILT UIT BIJ ZARA MCFARLANE

Het Bimhuis pulte 21 januari uit tijdens het concert van Zara McFarlane. De Brits-Jamaicaanse zangeres is de rijzende ster van de Britse souljazzscene. Critici vergelijken haar met gearriveerde artiesten als Erykah Badu en Cassandra Wilson. Zara McFarlane was vorig jaar ook al te horen op het North Sea Jazz Festival. In Amsterdam trad de zangeres op met Binker Golding op sax, Peter Edwards op piano, Jay Darwish op bas en Moses Boyd op drums. Op 17 april doet dit gezelschap LantarenVenster in Rotterdam aan.

(Foto: Joke Schot; zie ook pagina 19)

Kurt Elling en The Bad Plus op North Sea Jazz Festival

De eerste namen van het komende North Sea Jazz Festival zijn bekend. Onder anderen vocalist Kurt Elling, The Bad Plus, saxofonist Joshua Redman, Ron Carters Foursight, The Stanley Clarke Band en het duo Herbie Hancock & Chick Corea komen naar Rotterdam. Ook zanger Lionel Richie en zangeres Melody Gardot zijn gecontracteerd. Zangeres Laura Mvula treedt op met het Metropole Orkest. Het North Sea Jazz Festival is dit jaar op 10, 11 en 12 juli, in het Rotterdamse Ahoy.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NIEUWS

Finalisten STORM!-contest bekend

Het Joachim Caffonnette Quintet, John Ghost en Schntzl zijn de drie finalisten van de STORM!-contest, een wedstrijd voor jong jazztalent in Oostende. Ze werden op basis van geluidsopnamen door een professionele jury geselecteerd. De finale is op 13 februari in Vrijstaat O. De winnaar mag op tournee in de Jazz-Lab Series, mag een plaat maken voor het W.E.R.F.-label en krijgt een reportage in het blad Jazzmozaïek. De jury bestaat dit jaar uit Benny Claeysier (De Werf), Wannas Gyselincx (freelance journalist), Pieter Kotten (programmatie Vrijstaat O.), Mik Torfs (JazzLab Series), Peter Vermeersch (Flat Earth Society) en Filip Verneert (Muziekmozaïek). Vorig jaar won de formatie Nordmann de wedstrijd.

Finalisten B-Jazz International Contest 2015 bekend

Het Attila Gyárfás Trio, het Philippe Lemm Trio, Ruis, het Soso Lakatos Quartet en het Ylatic Algo Quintet (winnaar van de wedstrijd voor jong talent van het Spaanse Getxo Jazz Festival 2014) zijn geselecteerd voor deelname aan de B-Jazz International Contest in Leuven (voorheen Jazz Hoeilaart). Als zesde deelnemer zal de winnaar van de STORM!-Contest worden ingeschreven (zie bericht hierboven).

In totaal schreven 76 formaties uit negentien landen in, waarvan dertien uit België en elf uit Nederland. Eén Belgische formatie, Ruis, drong door tot de finale. De finale van de wedstrijd vindt op 20 en 21 maart plaats tijdens het jazzfestival van Leuven. B-Jazz wordt gejureerd door Amina Figarova, Fernando Iza San Miguel, Jan Formannoy, Marc Van den Hoof, Hans Helewaut, Leon Lhoëst en Filip Verneert.

Hancock en Corea na 37 jaar weer samen op tournee

De toetsenisten Herbie Hancock en Chick Corea gaan vanaf maart weer gezamenlijk op tournee. Ze trappen 14 maart af in Seattle en gaan de hele wereld over. De laatste keer dat ze gezamenlijk als pianoduo op tournee gingen was in 1978. Van die tournee verschenen twee dubbel elpees met live-opnamen. Hancock is 'very excited' over de komende tournee, zo vertelde hij Associated Press. Hij en Corea zijn 'like family without the arguments' met 'compatible outlooks on life and music'.

PODIA

Kaja Draksler. (Persfoto: Ziga Koritnik)

KAJA DRAKSLER EN LORAN WITTEVEEN KWINTET MAKEN YOUNG VIPS-TOURNEE 2015

De pianisten Kaja Draksler en Loran Witteveen gaan dit jaar de Young Vips-tournee maken. Ze geven vanaf maart een reeks dubbelconcerten. Draksler is voor deelname aan de concertreeks gekozen door een aantal programmeurs van Nederlandse jazzclubs. Witteveen doet de tournee als winnaar van de Dutch Jazz Competition 2014.

De Young Vips-tournee is een jaarlijks initiatief van de VIP, de Vereniging van Jazz- en Improvisatiemuziekpodia, en wordt sinds 1997 georganiseerd. De winnaar van de Dutch Jazz Competition is de laatste jaren een van de deelnemers. De andere deelnemer wordt gekozen door de ruim twintig programmeurs van de bij de VIP aangesloten podia.

Kaja Draksler gaat optreden met twee duo's: Feecho en Cudars-Draksler Duo. In Feecho speelt ze met de Nederlandse drummer Onno Govaert en samen met gitarist Matiss Cudars vormt zij Cudars-Draksler. Beide duo's spelen vrije improvisatie.

Loran Witteveen neemt zijn kwintet mee met Toms Rudzinskis en Jasper van Damme op altsax, Lennart Heyndels op bas en Pit Dahm op drums. Met hun dubbelconcert doen Draksler en Witteveen onder meer Hot House (Leiden), Porgy & Bess (Terneuzen), Bimhuis (Amsterdam), LantarenVenster (Rotterdam), Jazz in Serah (Zaandam) en het Platformtheater (Groningen) aan.

NIEUWS

Izaline Calister in LantarenVenster, R'dam. (Foto: Joke Schot)

Izaline Calister sluit zich aan bij New York Round Midnight

Zangeres Izaline Calister doet sinds 5 februari mee aan de theaterproductie New York Round Midnight. Ze vervangt zangeres Deborah J. Carter. Calister: "Het is superfijn om weer met een jazzprogramma in het theater te staan. A night at the club! En hoe... Een geweldige line-up, prachtige liedjes en je steekt er nog wat van op ook. Ik voel me een enorme mazzelaar dat ik er tussen mag staan. Ik geloof dat ik net zo hard ga staan genieten als het publiek. Heerlijk!" In New York Round Midnight neemt een tiental jazzmusici het publiek mee naar jazzclubs in het New York van de jaren vijftig en zestig. Onder anderen saxofonist Ben van den Dungen, pianist Peter Beets en bassist Marius Beets doen mee. Koen Schouten treedt op als verteller.

I Compani viert 30ste verjaardag

I Compani van de Nijmeegse saxofonist Bo van de Graaf bestond 27 januari dertig jaar. Om dat te vieren geeft het orkest op 4 april een jubileumconcert in LUX, Nijmegen. Het eerste concert gaf I Compani in 1985 in een kerk in Amersfoort. Het was gewijd aan de Italiaanse componist Nino Rota. Dat viel in goede aarde: "We waren nog geen twee maanden bezig toen er door Willem Breuker al een elpee van onze muziek werd uitgebracht", zegt Bo van de Graaf. "In dat jaar hadden we zelf op zo'n tien concerten gerekend. Het werden er veertig. We kregen optredens voor radio en tv. Een droomstart." Het laatste project van I Compani is De Nacht Heeft Duizend Ogen. Tijdens de concerten wordt een film van nachtelijk Rotterdam op het decor geprojecteerd.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

OVERIG

Joris Roelofs tijdens North Sea Jazz 2013. (Foto: Joke Schot)

JAZZ ORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW DOET PROJECT MET JONGE ARRANGEURS

Met een nieuw project, het Arrangers Project, biedt het Jazz Orchestra of the Concertgebouw een aantal jonge arrangeurs de kans op een uitvoering van hun werk door het orkest. De eerste editie van het project start met een masterclass van arrangeur Michael Abene en eindigt met twee concerten in Amsterdam (op 16 en 18 februari).

In de eerste week van februari wordt bekend welke jonge arrangeurs, studenten en alumni van het Conservatorium van Amsterdam, de masterclass van Michael Abene mogen volgen. Een jury - Jurre Haanstra, Henk Huizinga, Ruud van Dijk, Johan Plomp en Michael Abene - maakt de selectie. Tijdens de twee concerten in respectievelijk het Conservatorium van Amsterdam en het Bimhuis zal niet alleen het werk van de geselecteerden ten gehore worden gebracht, maar ook voor het eerst een arrangement klinken dat Michael Abene maakte van Jazz Orchestra of the Concertgebouw-saxofonist **Joris Roelofs** zijn compositie 'Ninth Planet'. Ook ander nieuw werk van Abene staat op het programma. In totaal omvat het Arrangers Project vier masterclasses met aansluitend twee concerten.

JAZZ OP DE PLAAT

ERIC HOFBAUER QUINTET
Prehistoric Jazz Volume 1:
The Rite Of Spring
 Creative Nation Music

ERIC HOFBAUER QUINTET
Prehistoric Jazz Volume 2:
Quintet For The End Of Time
 Creative Nation Music

Bezetting:

Jerry Sabatini (tp),
 Todd Brunel (kl, bkl),
 Eric Hofbauer (g, arr),
 Junko Fujiwara (c),
 Curt Newton (d, perc).

Laat u niet misleiden door de ondertitel van deze cd's. Met oude-stijl jazz of iets dergelijks heeft deze muziek niets te maken. Met de titel 'Prehistoric Jazz' verwijst de Amerikaanse gitarist Eric Hofbauer naar een opmerking van Leonard Bernstein die in een YouTube-filmpje een jeugdorkest door Igor Strawinsky's 'Le Sacre du Printemps' loodst. 'I don't feel the prehistoric jazz', zegt de dirigent, bijzonder ontevreden over de ritmische opvatting van de jonge musici. Want als er iets telt in het werk van de grote Russische componist, dan is het toch wel de ritmiek. En dat is ook het uitgangspunt van Hofbauer in zijn bewerking van 'Le Sacre du Printemps' (in het Engels 'The Rite Of Spring') voor zijn kwintet. Het is uiteraard ondoenlijk om een hele orkestpartituur terug te brengen tot vijf musici, maar Hofbauer weet goed de essentie te vatten. In een aantal van de delen klinkt zijn ensemble als dat van 'L' Histoire du Soldat', dat Strawinsky voor een soortgelijke bezetting schreef. Bovendien is de jonge Amerikaan er niet op uit om de 'Sacre' noot voor noot te volgen, maar ook als uitgangspunt te gebruiken voor improvisaties. Zo past er soms een smeulige 'swingfeel' onder de melodien van Strawinsky en bieden diens eigen, asymmetrische ritmen uitstekende uitgangspunten voor fantasievolle solo's. Het kwintet is met zorg samengesteld, en treft met klarinettist Todd Brunel en celliste Junko Fujiwara musici die zowel in de klassieke als in de jazzwereld thuis zijn. Slagwerker Curt Newton is soepel en subtiel en krijgt soms een vrije rol terwijl de rest van de groep zich op de ritualistische ritmen stort.

‘ Er is heel wat te halen in de 20ste eeuwse muziek ’

Ook in het tweede deel van deze reeks is de functie van Newton bijzonder. In Olivier Messiaens 'Quatuor pour la Fin du Temps' zit geen slagwerk. De oorspronkelijke instrumentatie bestaat namelijk uit klarinet, viool, cello en piano. Omdat trompettist Jerry Sabatini de vioolpartijen voor zijn rekening neemt en Hofbauer zelf min of meer de pianorol vervult, is het slagwerk hors de concours. Newton kan naar hartenlust kleuren en in het slotdeel, 'Louange à l'immortalité de Jésus' verzorgt hij de begeleiding bij de trompetlijnen. 'Quintet For The End of Time' blijft veel dichterbij het origineel dan 'The Rite Of Spring'. Dat geeft de gelegenheid om de sublieme melodieën van Messiaen te horen, maar roept meteen de klassieke uitvoeringen in gedachten. En dan mis ik toch wel wat intensiteit en diepgang. De gitaarpartij die Hofbauer heeft toegevoegd aan 'Abîme des oiseaux' (oorspronkelijk een klarinetsolo) biedt geen extra inzichten en Brunel weet niet echt ontroering te wekken. Wel aardig is 'Intermède', dat in het origineel al als een scherzo werkt. Het wordt hier gespeeld als een huppelig New Orleans-muziekje dat even een glimlach op je gezicht tovert.

Wat Hofbauer met dit tweeluik bewijst, is hoeveel er als jazzmuzikant te halen valt in de twintigste-eeuwse gecomponeerde muziek. Het is te hopen dat hij minder problemen krijgt met de erven Strawinsky dan The Bad Plus, dat zich onlangs ook op de 'Sacre' stortte.

Herman te Loo

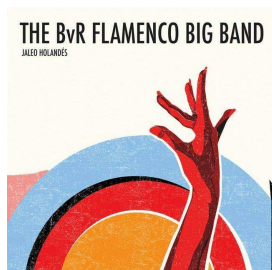
Op de site van Eric Hofbauer zijn video's te vinden van een aantal delen van 'The Rite of Spring':
<http://erichofbauer.com/prehistoric-jazz/>

THE BvR FLAMENCO BIG BAND

Jaleo Holandés

Amstel Records

(<http://www.bernardvanrossum.com>)

Bezetting:

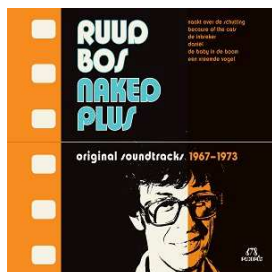
Bernard van Rossum (ts, ss), María Marín (voc), Pablo Martínez (voc, perc, tb), Jeff Heijne (g), Miguel Hiroshi (perc), Jasper van Damme (as, fl), Miguel Ortega (as, kl), Dani Torres (ts), Fernando Sanchez (ts), Bruno van der Haegen (bs, bkl), Gerhard Ornig, Bruno Calvo, Natanael Ramos, Evgeniy Bondarev (tr), Oliver Emmitt, Lorenzo Lorenzoni, Alisa Klein, Haraldur Prastarson (tb), Xavi Tores (p), Marco Zenini (b), Joan Terol (d).

RUUD BOS

Naked Plus

Original Soundtracks 1967–1973

678records

JAZZ OP DE PLAAT

Flamenco is de soundtrack van de jeugd van saxofonist, componist, arrangeur en tekstschrijver Bernard van Rossum. Als kind van een Nederlandse vader en een Spaanse moeder groeide hij op in Spanje. Pas in 2009, toen hij ging studeren aan het conservatorium in Amsterdam, vestigde hij zich in ons land. Vordien studeerde hij in Schotland, Barcelona en Amerika. Van Rossums 'andere' liefde is de jazz en om die reden formeerde hij de BvR (Bernard van Rossum) Flamenco Big Band.

Het betreft hier een bont en groot gezelschap met een complete bigbandbezetting (zeventien man) en een flamencokwartet, bestaande uit zangeres María Marín, zanger en percussionist Pablo Martínez, gitarist Jeff Heijne en percussionist Miguel Hiroshi. Op de eerste cd, 'Jaleo Holandés', staan zes stukken van Van Rossum waarin jazz en flamenco in een gelukkig muzikaal huwelijk hand in hand gaan.

Omdat er zoveel gebeurt op de cd, moet je er enkele keren naar luisteren om de symbiose tussen de stijlen en de integratie van verschillende instrumenten te gaan waarderen. In muzikaal opzicht is deze eersteling imposant. Van Rossum put zich uit in rijke arrangementen, op het overdadige af. De kleur van de zangstemmen van Marín en Martínez kan mij niet zo bekoren, maar beiden zijn professionele flamencovertolkers, daar kan geen twijfel over bestaan.

Hans Invernizzi

Maak hier kennis met de bigband:

<https://www.youtube.com/watch?v=tfjwMk8F9X8>

Het album 'Naked Plus' met filmmuziek van Ruud Bos is het resultaat van een persoonlijke kruistocht van radioman Frank Jochemsen. Hij wilde de muziek van Bos alsnog, dan wel, eindelijk recht doen, en nam contact met hem op. Het resultaat is twee cd's met gedigitaliseerde filmmuziek. Filmmuziek waarvan oorspronkelijk alleen de score voor de film 'Naakt over de schutting' op elpee verscheen.

Frank Jochemsen was weg van Lalo Schifrin en Quincy Jones. Als je de muziek van Ruud Bos beluistert met deze twee namen in het achterhoofd, realiseer je je dat hij in de jaren zestig ook naar die componisten moet hebben geluisterd. Voor 'De inbreker' schreef Ruud Bos een hoofdthema dat in verschillende arrangementen steeds op een andere manier in de film terugkeerde. Precies passend bij de verschillende karakters in de film. De muziek is echter geen lappendeken van fragmentjes, maar vormt op cd toch een geheel. Ruud Bos zou het nog eens moeten herschrijven, zodat het uitgroeit tot een symfonisch gedicht. Van de film 'Een vreemde vogel' staan negen stukjes op de cd. Deze film werd geschreven en geregisseerd door Lenjaart Nijgh. Ook hier valt op hoe vernuftig Bos het hoofdthema in de diverse scènes en/of karakters verwerkt. Van 'Naakt over de schutting' van regisseur Frans Weisz is niet de stereomix van de elpee voor de cd gebruikt, maar dienden de oorspronkelijke mono-opnamen uit de film als bron. Evenals enkele bewerkte opnamen uit het persoonlijk archief van Ruud Bos. Jammer dat niet altijd duidelijk is wie op deze opnamen te horen zijn. Piet Noordijk is overal uit te herkennen en Rob Langereis wordt als de bassist genoemd. Maar wie spelen er nog meer mee?

Hessel Fluitman

Bekijk 'Naked Plus' hier live:

<https://www.youtube.com/watch?v=eatbHssCwhE>

PETER HERTMANS QUARTET

Dedication

W.E.R.F.

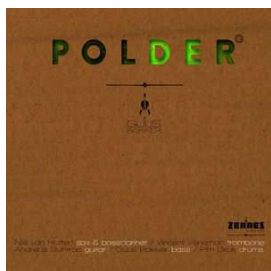
Bezetting:

Daniel Stokaert (ss, ts, fl, bkl),
Peter Hertmans (g), Theo de Jong (bg),
Lionel Beuvens (d).

GUUS BAKKER

Polder

ZenneZ Records

Bezetting:

Guus Bakker (b),
Nils van Haften (s, bkl),
Vincent Veneman (tb),
Andreas Suntrop (g),
Pim Dros (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Hoewel de Belgische gitarist Peter Hertmans een flinke discografie schijnt te hebben, zat hij niet op mijn muzikale radar. Hij speelde onder meer in het BRT Jazzorkest, met Richie Beirach, John Ruocco en Erwin Vann, en is van vele markten thuis. De titel 'Dedication' slaat daarom ook op 's mans muzikale toewijding. Voor zijn eigen kwartet schrijft hij melodieuze stukken, die bij de rietblazer Daniel Stokaert en de Nederlandse basgitarist Theo de Jong in goede handen zijn.

‘ Het knettert nergens op Hertmans’ ‘Dedication’ ’

De composities op het album heeft Hertmans opgedragen aan familieleden en (muzikale) vrienden. Dat is de tweede invalshoek van de titel. Hij gunt ze allen een dosis vriendelijke muziek die lekker in het gehoor ligt. Af en toe neigt er een stuk richting jazzrock (zoals 'Inversion' en 'Confusion') en dan roept het spel van Hertmans associaties op met Allan Holdsworth. Wat die laatste kenmerkt, mis ik echter een beetje bij Hertmans: gedrevenheid. Het knettert nergens, en dat zou deze cd boven de middelmaat uittillen.

Herman te Loo

Het is misschien ongebruikelijk om een recensie te beginnen met het noemen van de naam van degene die verantwoordelijk is voor de opname. Udo Pannekeet dus, ook bassist, net als Guus Bakker over wiens debuut we hier schrijven. Samen hebben ze de mix en mastering gedaan. Het wordt wel eens onderschat hoe complex een opnameproces is en wat een goede opname waard is, niet alleen in technisch opzicht maar vooral ook vanuit artistiek oogpunt. Want het valt meteen op hoe fris en helder 'Polder', de eerste plaat van bassist/componist Guus Bakker als bandleider, klinkt. Met fraaie detailleringen, een prachtige balans en een zeer aansprekend 'live' geluid. Guus Bakker heeft naast Pim Dros op drums en Andreas Suntrop op elektrisch gitaar, met wie hij al jaren samenspeelt, ook zijn kompanen Nils van Haften op sax en basklarinet en trombonist Vincent Veneman uit het Clazz Ensemble gevraagd. Met dit vijftal creëert Guus Bakker een veelvormig landschap waarin filmische vergezichten in een dromerige ambiance doorsneden worden door puntige wendingen en onverwachte doorkijkjes met pregnante grooves en breed uitwaaiende hoekige patronen. De sterke triobezetting van bas, drums en gitaar wordt bijzonder fraai gekleurd door beide blazers, met een mooie homogene klank.

‘ Een reeks muzikaal interessante composities ’

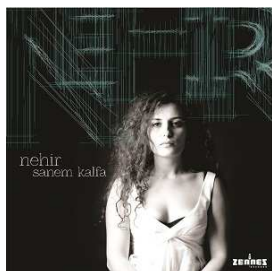
Bakkers composities zijn exemplarisch voor hedendaagse jazz waarin vanuit een bekend idioom op een innovatieve manier gezocht wordt naar nieuwe betekenissen door bijvoorbeeld gebruik te maken van onverwachte maatwisselingen en intrigerende arrangementen. Geen plaat van een bassist die voortdurend zijn talenten moet etaleren, maar een reeks composities die muzikaal interessant zijn. Bakker is in staat om vanuit het collectief te denken en dat te laten spreken. Dat is zijn grote verdienste en de onbetwistbare charme van 'Polder'.

Frank Huser

Luister hier naar 'Polder':

<https://soundcloud.com/user2157324/sets/polder>

SANEM KALFA
Nehir
 ZenneZ Records

Bezetting:

Sanem Kalfa (voc),
 George Dumitriu (g),
 Kaja Draksler (p),
 Mattia Magatelli (b),
 Kristijan Krajncan (d).

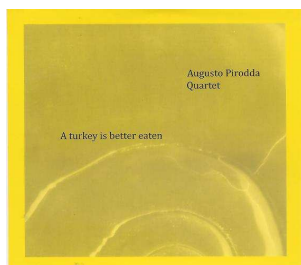
JAZZ OP DE PLAAT

Het eenvoudige hoesje om 'Nehir' van Sanem Kalfa maakte me niet veel wijzer, behalve dat deze Turkse vocaliste in 2010 de Montreux Jazz Vocal Competition won en in Nederland woont en studeert. Het winnen van die prijs is natuurlijk wel iets dat opvalt, maar dat was alweer bijna vijf jaar geleden. Het kwam dus louter aan op de muziek, blanco en onbevooroordeeld. En toen kwam de verrassing. Sanem Kalfa creëert een indrukwekkende wereld van verhalen en verwondering met haar improvisaties en haar interpretaties. Ze speelt met klanken, stoeit met ritmes, zacht en intiem, prikkelend en helder. Haar zang is melodieus en verhalend en het laat iets horen alsof elke compositie elke keer weer anders klinkt omdat het opnieuw verteld zal worden. Het doet haar te kort om te schrijven dat deze vocaliste een bijzonder mooie symbiose laat horen van vocale jazz en zo iets als Turkse invloeden. Want wat Sanem Kalfa doet gaat verder. Ze creëert een eigen vocaal vocabulaire. Haar band met uitstekend spelende musici mag niet onvermeld blijven. Lyrisch en swingend, staccato spelend, maar ook ingetogen en sensitief, met een sterk en fantasievol spelende ritmesectie en mooie soli en soundscapes van gitarist George Dumitriu, met wie ze ook als duo speelt, en pianiste Kaja Draksler. 'Nehir' is een verrassend mooie plaat, een meer dan uitstekend debuut van een vocaliste met een duidelijk eigen signatuur, met muziek als een avontuurlijk kronkelende rivier, sprankelend en sferisch, panoramisch en poëtisch.

Frank Huser

Maak hier kennis met 'Nehir': <http://bit.ly/1z7Bfik>

AUGUSTO PIRODDA
A Turkey Is Better Eaten
 El Negocito Records

Bezetting:

Augusto Pirodda (p),
 Ben Sluijs (as),
 Manola Cabras (b),
 Mark Patrman (d).

De Sardijnse pianist Augusto Pirodda (1971) studeerde jazz aan het Haags Conservatorium en keerde daarna terug naar Sardinië. In 2005 besloot hij weer naar ons land terug te komen en tegenwoordig woont hij in Brussel. We zouden hem misschien moeten kennen van zijn cd uit 2011 met Paul Motian en Gary Peacock, van wie de laatste nu met een korte hoestekst bijdraagt, maar ondanks de vijf sterren die All About Jazz aan die cd gaf, is Pirodda hier nog steeds zo goed als onbekend. 'A Turkey Is Better Eaten' bevindt zich in een vergelijkbare sfeer: introvert, bezonken en spiritueel. Die sfeer wordt schitterend ondersteund door het gevoelige spel van saxofonist Ben Sluijs, die soms zelfs een religieus gevoel oproept. Pirodda is geen pianist die spectaculair is, zijn ingetogen spel valt naast de aandachttrekkende Sluijs zelfs nauwelijks op en de cd verdient het dan ook om aandachtig te worden beluisterd. Pas dan ontvouwt het inventieve en hoekige spel van Pirodda zich ten volle, zijn ondersteuning aan Sluijs is subtiel en inspirerend. Pirodda is geen notenvreter maar een pianist die met grote intervallen, kleine accentjes en gebruik van stilte een intieme sfeer schept. Een sfeer die niet alleen wordt begrepen door Sluijs maar ook door de mede-Sardinië Cabras, die rustig in de traditie van Scott LaFaro speelt en de naar subtiliteit zoekende Tsjechische Patrman, beiden al jaren behorend tot de top van de Belgische jazzscene. De moeite die Pirodda heeft om op de radar van het publiek te komen blijkt misschien wel uit het feit dat het ruim vier jaar duurde voordat deze opnamen uitkwamen. Het zou niet vreemd zijn als dit kwartet inmiddels rustig zijn muzikale weg vervolgd heeft.

Tom Beetz

Volg ons op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

**THE HOUDINI'S
EN FRANS VAN DEURSEN
Play Woodstock
Eigen beheer**

Bezetting:

Frans van Deursen (v),
Angelo Verploegen (tp, bg),
Ilja Reijngoud (tb),
Rolf Delfos (as, ss),
Erwin Hoorweg (p),
Marius Beets (b),
Niek de Bruijn (d).

**BRAM STADHOUDERS
EN AART STROOTMAN
Monasteria
Buzz**

Bezetting:

Bram Stadhouders, Aart Strootman (g).

JAZZ OP DE PLAAT

Met de cd 'In Time' (een retrospectief) vierde The Houdini's in 2013 een zilveren jubileum. Op de opvolger 'Play Woodstock' geven ze een verrassende eigen draai aan de muziek die op de moeder van alle popfestivals klonk. Tijdens Woodstock traden in 1969 drie dagen lang tientallen groepen op. The Houdini's visten niet alleen de bekende songs op, maar zochten ook naar minder bekende songs. Daardoor staan niet alleen anti-oorlogs- en naar marihuana geurende songs op de plaat, maar ook stukken van Blood Sweat & Tears. Die schuren tegen de jazz aan. Tenslotte zaten er diverse 'jazzcats' in die band. Zo speelde trompettist Lew Soloff later onder meer bij trombonist Ray Anderson. Uiteindelijk werden achttien stukken gekozen waar de voortdurend verder groeiende hardbopgroep mee uit de voeten kon. De uitvoeringen van The Houdini's zijn nogal eens verwarrend. Zo wordt Sly Stone's 'I want to take you higher' uitgevoerd als een jazzfunknummer. De overspannen sfeer van het origineel is drastisch weggesneden. Wat resteert is een sterk nummer, maar verwacht dus niet de Woodstock-uitvoering terug te horen. 'Pinball wizard' van The Who is bij The Houdini's een ballad met een feature voor de trompet van Angelo Verploegen. Prachtig, maar door het langzame tempo heel anders dan je gewend bent. Vocalist Frans van Deursen behandelt 'zijn' songs heel integer. Rest mij nog op te merken dat de nieuwe jonge drummer Niek de Bruijn prima uit de voeten kan met de pop- en funknummers. Bij elkaar net geen tachtig minuten zang en hardbop met een heel onverwachte invalshoek.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over het Woodstock-project:
<https://www.youtube.com/watch?v=x77BuCjki6k>

Bram Stadhouders en Aart Strootman zijn twee gitaristen die elk volkomen thuis zijn op hun instrument en op 'Monasteria' elkaars gelijke hebben gevonden. Beiden hebben op het vlak van moderne klassieke muziek hun sporen verdiend. Strootman nodigde Stadhouders uit om eens samen te spelen en dat mondde uit in deze muziek. Daarvoor doken ze samen een verlaten nonnenklooster in en daar speelden ze intensief samen. Op 'Monasteria' staat een zesde van wat ze samen in totaliteit opnamen: een reeks impressies, improvisaties en alert vraag- en antwoordspel. Een reeks fragmenten met – ik denk daar achteraf aan gegeven – passende namen die aan het klooster en haar bewoners herinneren.

‘ **Uit het samenspel blijkt samen denken en doen** ’

Over en weer spelen ze een begeleidende en een boventoon. Bram Stadhouders had een akoestische gitaar mee, zodat er onderscheid te maken is in hun beider spel. Maar echt interessant is dat niet: hier geldt het resultaat. De inspiratie die ze opdeden in deze omgeving heeft ze in hun samenspel gestimuleerd. Dat is soms meegaand en dan weer opboksend, solerend en begeleidend. Het geeft blijk van samen denken en doen, van alert en geconcentreerd spelen en reageren. Niet alleen kennis en inzet speelt deze muziek parten, maar ook de sfeer van het gebouw. Al die factoren maken deze muziek spannend en menselijk. Twee mensen die samen communiceren. Dat is wat het is: uniek.

Hessel Fluitman

TangoZZs&MORE
Live At De Toonzaal
Eigen beheer

Bezetting:

Ruud Bergamin (ss,as),
 Wim Warman (p),
 Ruzana Tsymbalova (v),
 Santiago Cimadevilla (bndn).

Beluister een fragment van de cd:

<http://bit.ly/18JtWJm>

JAZZ OP DE PLAAT

TangoZZs is een samenwerkingsverband van saxofonist Ruud Bergamin en pianist Wim Warman. In 2011 namen ze op hun eerste cd zeven tango's onder handen, waarvan drie eigen composities. Dat smaakte blijkbaar naar meer, want het duo werd een kwartet en met elkaar speelden ze twaalf stukken waarvan Bergamin en Warman er acht schreven. De Nederlandse invloed is in die thema's merkbaar. Beide platen zijn live opgenomen. De eerste in het statige Van Cappellenhuis, de laatste in de Toonzaal in Den Bosch. Dat is een voormalige synagoge uit 1823 met een relatief kleine gehoorzaal met 120 zitplaatsen, maar met een prachtige akoestiek. Aan de opnames kwam dus geen kustmatige galm te pas. Overigens is er op de cd geen publiek te horen. Van het concert werd een klein uur muziek geselecteerd.

De twee 'Z' in de naam van het ensemble slaan op de invloed van jazz op de tango's. De initiatiefnemers zijn tenslotte nuchtere Hollandse jazzmannen. Maar alle vier hebben ze een gemeenschappelijke binding: Codarts in Rotterdam. Wim Warman doceert aan het Argentinian Tango Department van Codarts. Ruud Bergamin is een echte man van de muziektheorie, die hij ook doceert, maar hij kan bij elke setting aanschuiven en zich soepel aanpassen. Én hij blijkt prima tango's te kunnen componeren. 'Horatio' is zijn eerbetoon aan de recentelijk overleden pianist Horace Silver. De Russische violiste Ruzana Tsymbalova houdt zich sinds 2003 met tango bezig en ze heeft zelfs in Buenos Aires op een tangofestival opgetreden. Eigenlijk is bandoneonist Santiago Cimadevilla de enige in de groep die echt Argentijns tangobloed heeft.

Opnieuw blijkt weer dat zelfs muzikanten uit ons kikkerlandje tango's kunnen spelen. 'Live At De Toonzaal' toont aan dat muziek taalloos is, verbindt en grenzen doet vergeten. De cd is een homogene productie met respect voor het oorspronkelijke idioom, met de vrijheid van een passende improvisatie. Bergamin en Warman hebben hun initiatief mooi uitgewerkt. Het resultaat is aangename muziek die ook de niet-doorgewinterde tangodanser zal kunnen waarderen.

Peter J. Korten

'BackBack III' is de derde cd (ook op vinyl verkrijgbaar) van het Gentse trio BackBack, typisch een band die je eigenlijk live moet zien. De live-opwinding wordt overigens goed gevangen op deze cd, niet in het minst omdat er verstandig gekozen is voor de ouderwetse elpeelengte van 36 minuten zodat de cd niet opgerekt wordt met zwakke nummers. In het openingsnummer 'Joe' wordt het visitekaartje afgegeven met een drumsolo die lijkt op een gerevitaliseerde uitvoering van Gene Krupa's 'Sing sing sing'. De cd met negen vrij korte nummers van gitarist Wauters verkent rockjazz, free en bebop waarin het rauwe geluid van Wauters versterkt wordt door de bewust rafelige opname. Je kunt bezwaar maken tegen de hier en daar abrupte overgangen van vrije jazz naar cowboyswing, van rock naar intimiteit en van de soms plotselinge en onverwachte einden, maar het werkt wel. BackBack lijkt hier en daar de weg kwijt te raken maar uiteindelijk valt dat alleszins mee. Dit trio met zijn filmische achtervolgingsmuziek die vele sferen van jazz, rock, jazz en zelfs een doedezakband oproept, heeft een uitermate goed verteerbare cd afgeleverd die doet verlangen om ze ook eens op onze Nederlandse podia te zien.

Tom Beetz

BACKBACK
BackBack III
El Negocito Records
www.backback.be

Bezetting:

Filip Wauters (g),
 Marc de Maeseneer (bars, ts),
 Giovanni Barcello (d).

JOHN REYNA QUARTET**Consolidaõ****John Reyna Jazz Records****Bezetting:**

John Reyna (p),
Rick Margitza (ts),
Joris Teepe (b),
Gene Jackson (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Hoewel de veelzijdige Nederlandse pianist John Reyna (1969) een enorme staat van dienst heeft, brengt hij met de cd 'Consolidaõ' pas zijn eerste volledig zelf geproduceerde album uit met voornamelijk eigen composities en arrangementen. En dat niet alleen, voor zijn kwartet verzamelde hij drie flinke namen: Rick Margitza (Miles Davis en Chick Corea) op tenorsaxofoon, Gene Jackson (Herbie Hancock en Christian McBride) op drums en onze eigen Joris Teepe op bas. Dit gezelschap levert een fraai album op dat varieert in stijlen en bol staat van fraaie melodien, avontuur en ritme. Zo is er plaats voor pittige grooves in het funky en melige 'Deep throat', het opgejaagde 'Sensodyne' en de Tania Maria-ode 'Tania mania'. IJzersterk is de Joris Teepe-compositie 'Art & science blues' dat zwaar beïnvloed is door het klassieke Blue Note-geluid. Maar er is ook plaats voor rust, zoals in het lome 'Chasin' clouds' dat bol staat van de lyriek. Melancholie en romantiek vloeien rijkelijk in het nachtclubsfeertje van 'Dark blue' en je droomt weg tijdens het meeslepende 'Lullabye'. Speciale gasten op het album zijn trompettist Philip Harper, saxofonist Dmitri Shapko en zangeres Deborah J. Carter, die met haar warme vocalen een geslaagd 'Summertime' onder handen neemt. Reyna's spel op zowel akoestisch als elektrische piano is dynamisch, ritmisch, intens en melodieus. Hoewel dit zijn eerste album in deze samenstelling is, klinkt het alsof hij met deze heren al jaren samen speelt. Het plezier en vakmanschap spatten ervan af. 'Consolidaõ' is een voortreffelijke productie van een bijzonder kwartet.

Serge Julien**Bekijk hier video's van John Reyna:**<http://www.jonnreyna.com/nl/Video-s.html>**MATEUSZ PULAWSKI****LUNAR QUARTET****Half Moon Heart****Eigen beheer**www.mateuszpulawski.com**Bezetting:**

Mateusz Pulawski (el-g),
Hendrik Müller (b),
Gideon Tazelaar (ts),
Stephan Franssen (d),
+ Esther van Hees (voc).

Ook in Polen kun je gegrepen raken door de jazz. Dat bewijst gitarist Mateusz Pulawski (1991), die met zijn Lunar Quartet zijn eerste cd heeft uitgebracht, 'Half Moon Heart'. Het debuutalbum bevat vijf stukken van de bandleider en één compositie van Joe Zawinul, één van de oprichters van Weather Report. Diens stuk, 'Midnight mood', detoneert totaal niet.

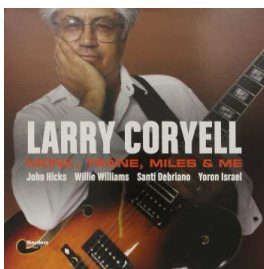
Een leuk extraatje is dat Pulawski van zijn eigen 'The city of lost feeling and betrayed emotion' een lange instrumentale versie en een korte uitvoering met zang van gastvocaliste Esther van Hees op de plaat heeft gezet. Van Hees is ook te horen in '19th day of the moon cycle', dat eveneens in volledige instrumentale variant op de cd staat. De Belgische Van Hees leverde zelf haar teksten aan.

Het Lunar Quartet is een eigentijds groepje jonge honden. De mannen kunnen nerveus tekeergaan in tegen de impro leunende uptempotitels, maar ze zijn net zo goed in staat een tere ballad te vertolken. Dat is een goede zaak, want daardoor – en door de inbreng van Van Hees – is 'Half Moon Heart' een gevarieerd album geworden.

Pulawski kreeg een gedegen muziekopleiding in zijn geboorteland. Begin 2012 werd hij toegelaten tot het Conservatorium van Amsterdam, waar hij jazzgitaar studeert. Het Mateusz Pulawski Lunar Kwartet bestaat pas sinds 2013, maar bereikte al de halve finale van de 'Keep an Eye International Jazz Award 2014'. Het combo klinkt op 'Half Moon Heart' als een volwassen jazzensemble.

Hans Invernizzi**Bekijk de titeltrack hier:** <http://bit.ly/16qe5P2>

LARRY CORYELL
Monk, Trane, Miles & Me
High Note

Bezetting:

Willie Williams (ts),
 John Hicks (p),
 Larry Coryell (g),
 Santi Debriano (b),
 Yoron Israel (d).

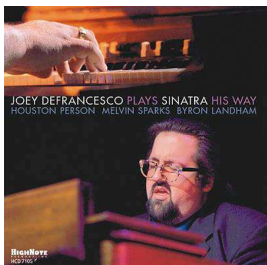
KENNY BURRELL
Special Requests
(And Other Favorites)
Live at Catalina's
High Note

Bezetting:

Kenny Burrell (g),
 Justo Almarino (f, ts),
 Tom Ranier (p),
 Tony Dumas (b),
 Clayton Cameron (d).

JOEY DEFRANCESCO
Plays Sinatra His way
High Note

Bezetting:

Houston Person (ts),
 Joey De Francesco (Hammond B3),
 Melvins Sparks (g),
 Byron Landham (d).

JAZZ OP DE PLAAT KORT

Vinyl is al een tijdje terug van weggeweest. Prachtig vind ik die hedendaagse elpees. Ze liggen zo lekker in de hand met hun 180 gram. En dan de klank. Wat donkerder en voller dan de doorsnee-cd. Wat zijn ze toch bekoorlijk, die lekker ouderwetse dragers van muziek. Het deed mij dan ook genoeg om recentelijk van de Duitse distributeur ZYX drie High Note-albums op elpee te mogen ontvangen. Een van gitarist Larry Coryell, een van zijn collega Kenny Burrell en een van organist Joey DeFrancesco.

De muziek op **Larry Coryells** elpee 'Monk, Trane, Miles & Me' werd al in 1998 opgenomen. Het was het debuut van de gitarist op dit label. Op de elpee staan minder nummers dan op de gelijknamige cd. Een kwestie van minder ruimte. Wat resteert is fris, toegankelijk en aangenaam. Dat lijkt raar voor deze voormalige hardloper op gitaar. In 'Trinkle tinkle' van Monk laat Coryell horen dat hij nog steeds halsbrekende toeren kan uithalen. Maar hij heeft ook een andere kant. De ballad 'Naima' is daar een mooi voorbeeld van. 'All Blues' is zijn eerbewijs aan Miles Davis. De uitvoering van Coryell is intens en overwogen. Net als 'Star eyes' zet hij het helder en duidelijk op en werkt hij het dito uit. Een sterke plaat.

Elpee nummer twee, 'Special Request' van **Kenny Burrell**, verscheen al als dubbel-cd. De grijs geworden eminentie (hij speelde al in 1956 op eigen opnamen) maakte de plaat in 2012. Burrell weeft meer akkoorden door zijn spel dan Coryell. Die houdt het naar verhouding meer op 'single notes'. Dat maakt het spel van Burrell wat warmer. Hij swingt ook meer. Dat ligt aan het feit dat de opname van Burrell een live-opname is. Dat maakt wel verschil. De elpee opent met 'Killer Joe' van Benny Golson. Een uitvoering met 'drive' en Justo Almerio als actieve tenor. Eigenlijk is het thema een heel eenvoudig motiefje, maar het werkt wel goed. Op kant twee worden achter elkaar 'Make someone happy', 'Bye bye blackbird' en 'In a sentimental mood' opgediend. Het spel van Burrell daarin is weldadig, opwekkend en hoogstaand.

‘ **Die hedendaagse 180 gram-elpees zijn prachtig** ’

Op elpee drie speelt **Joey DeFrancesco** Sinatra – althans, enkele songs die 'The Voice' op zijn repertoire had – op zijn manier. Ook 'Plays Sinatra His Way' is een heruitgave. De plaat werd in 1998 op de band gezet. Mogelijk heeft de heruitgave te maken met de viering van de honderdste geboortedag van Frank Sinatra dit jaar. Zo zingt DeFrancesco ook zijn deuntje mee bij dit jubileum. Samen met tenorist Houston Person zet hij een gestoken uitvoering neer van 'I get a kick out of you'. In 'What's new' brengt de organist een trage ballad met een ruisend orgel. Het hoeft ook niet altijd laaiend te fikken op dat meer dan 150 kilo wegende instrument. 'Witchcraft' wordt met warmte gebracht. In het stuk heeft gitarist Sparks een bescheiden begeleidende rol. Met zijn akkoorden draagt hij bij aan de warmte. Zijn solo stijgt elegant uit de akkoorden op. 'Don't worry 'bout me', net zoals 'What's new' een Billie Holiday-klassieker, wordt door Houston Person innemend behandeld. DeFrancesco dient Person van repliek in een solo met lange loopjes. De opnames van zowel Larry Coryell als Joey DeFrancesco werden door technicus Rudy Van Gelder gemaakt.

Hessel Fluitman

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

JAZZ OP DE PLANKEN

MELANIE DE BIASIO

Bezetting:

Melanie De Biasio (voc, fl),
Pascal Mohy (p),
Pascal Paulus (analoge synths),
Sam Gerstmans (b),
Dré Pallemmaerts (d).

Datum en plaats:

31 januari 2015,
CC Hasselt, Hasselt.

Melanie De Biasio: adembenemende stem. (Foto: Jean Schoubs)

Begeesterende klanken op dwarsfluit. (Foto: Jean Schoubs)

Zangeres-fluitiste Melanie De Biasio studeerde aan het befaamde Lemmens-instituut te Leuven en aan het conservatorium te Brussel. Ze debuteerde in 2007 met het album 'A Stomach Is Burning'. In die periode werkte ze al samen met de pianisten Pascal Mohy en Pascal Paulus. Beiden maken deel uit van haar huidige groep, waarin laatstgenoemde zorgt voor elektronische hoogstandjes op de synthesizer. De twee toetsenisten werkten ook mee aan het album 'No Deal' (2013), waarbij ze versterking kregen van Dré Pallemmaerts op drums. Ook hij was, samen met bassist Sam Gerstmans, in Hasselt van de partij. Samen met De Biasio's beklijvende stem en de begeesterende klanken van haar dwarsfluit, vormen ze een homogeen geheel.

Het concert stond 31 januari volledig in het teken van het album 'No Deal', waarmee Melanie De Biasio ondertussen tot ver buiten de jazzwereld hoge toppen aan het scheren is. Door de samenwerking met Pascal Paulus heeft ze met dit album de wereld van jazz en pop nader tot elkaar kunnen brengen, en dit met een succes dat voorlopig geen weerga kent. Melanie De Biasio is dus niet alleen een ware persoonlijkheid op het podium - door haar vocale capaciteiten die je als het ware naar de strot grijpen - maar ook een componist en producer van formaat.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De Biasio's krachtige stem en haar kunde op de dwarsfluit (zoals in 'The flow') benemen je de adem, zo bleek in Hasselt. Ze brengen je in een wereld van exotische droombeelden. Sommige van haar betoverende nummers vloeiden zodanig in elkaar over, dat applaus niet mogelijk was. Maar als ze het publiek daartoe wel de kans gaf, dan gebeurde dit uitbundig. Beklijvend mooi was ook 'With all my love'. Deze song is een monoloog van een dochter met haar moeder. Een nummer zo intens gebracht, dat je het wederzijds respect tussen De Biasio en haar band tot in het diepst kon aanvoelen. Het nummer kende een opbouw die niemand onberoerd liet. Maar eigenlijk wekte ieder nummer bewondering. Ze zijn exotisch, eigentijds, bij wijlen donker en 'poppy'. Ook was indrukwekkend hoogstaande jazz te horen, zoals in 'I'm gonna leave you'.

Alle vijf musici verdienden een diepe buiging voor de avond. Het overdonderende applaus met staande ovatie inclusief, was welverdiend. Het dwong De Biasio maar liefst drie bisnummers af. Het was een indrukwekkend concert, pure klasse. Van een ster als 'onze' Melanie De Biasio moet eigenlijk de hele wereld kunnen meegenieten.

Freddy Vandervelpen

JAZZ OP DE PLANKEN

TIM FINOULST CS

Bezetting:

Jean Paul Estiévenaert (tp),
Tim Finoulst (g),
Martijn Vanbuel (b),
Matthias Dewaele (d).

Datum en plaats:

29 januari 2015, De Ploeg, Diepenbeek.

Tim Finoulst. (Foto: Jean Schoubs)

En de boer...die ploegde voort. Zo moet niet alleen de uitbater van De Ploeg in Diepenbeek hebben gedacht toen hij maar twintig luisteraars over de biervloer kreeg voor een optreden van Tim Finoulst en collega's. Al jaren kan je in het gezellige eetcafé een tof concertje meepikken. Ook artiesten vinden op hun hobbelige weg regelmatig minieme belangstelling, maar toch gaan ze ervoor. Op het podium verschenen vier klabbaken, niet uit het lood te slaan. Al na het eerste easy listening 'Witchcraft' fluisterde een oudere klant mij in het oor: 'Niet slecht die after-eat muziek!' Voor de rest: apathische gezichten onder virtuoos vuurwerk. De sfeer zat er niet echt in bij het publiek. Ook bij mij verdween het muzikale geheel langzaam naar de achtergrond. Belangrijker werd de mens achter dat instrument. De wijze waarop hij uit wat ingenieus geconstrueerd hout en metaal klanken produceert. En vooral, welke emotie dit oproept.

'Geef deze muzikanten waar ze recht op hebben: een groot podium met een staande ovatie'

Tim Finoulst staat in de jazzwereld vrij bekend als een uitstekende gitarist. Hij bracht onlangs nog een cd uit met zangeres Kim Versteynen met onder meer 'The river man' van Nick Drake (en wie Nick Drake eert, kent zijn klassiekers). Verbaasd was ik dan ook getuige van de fijngevoelige Finoulst, expliciet in zijn solo's (onder meer in 'Nuages' van Django Reinhardt). Elke 'fingerpick' ontkende emotie, zichtbaar over heel het

[...vervolg in de rechterkolom](#)

lichaam: vertrokken gelaatsspieren, snakkende adem, lichte stuip trekkingen. Een muzikant in nood? Neen, één brok adrenaline.

Contrabassist Martijn Vanbuel deed niet voor hem onder en gaf zich na enkele nummers over aan zijn liefdeskind. Hij sloot de ogen, wekte een gelukzalige glimlach op en vertoefde even later in hemelse sferen. Een zengevoel, vermoedelijk afkomstig uit zijn jarenlange residentie in Taiwan. Dit alles in tegenstelling tot Jean Paul Estiévenaert. 'Cool' blies hij zijn trompet. Sterk, met langgerekte noten in 'Skylark', virtuoos in bossa- en swingimprovisaties. Maar, o zo koelbloedig.

Ster van de avond was voor mij echter Matthias Dewaele op drums. Zelden op zo'n beheerste wijze, zo subtiel gevarieerd slagwerk zien afleveren. Dat een drummer gevoel voor ritme heeft staat buiten kijf, maar door inventiviteit er ook nog melodie en emotie inleggen is van een andere orde. Zijn eigen composities zijn vakkundig opgebouwd naar een crescendo met ruimte voor improvisatie, niet te veel, juist genoeg, en geven een energieboost. Intiem of swingend, steeds weer uiterst creatief. Hoed af.

Ging het publiek niet altijd mee, dan lag dat aan het publiek. Geef deze muzikanten waar ze recht op hebben: een groot podium met een staande ovatie. Hopelijk zien we deze geslaagde combinatie snel terug op een Limburgse gerenommeerde locatie (Jazzclub The Mood in Hasselt?).

Marino Serdons

NEW YORK CALLING

IK PROOST OP DENA DEROSE

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

In 2005 ging ik met mijn moeder naar een concert van de zangeres en pianiste Dena DeRose in de Oosterpoort in Groningen. Ik vond het verschrikkelijk, haar stijl sprak me niet aan, té Amerikaans... Precies vier jaar later zag ik haar weer in de Oosterpoort en stond ik helemaal versteld van haar beheersing en muzikaliteit. Gisteren speelde ze in New York, in de jazzclub Birdland en ik heb van het concert genoten zoals van een vakantie in Frankrijk, het is altijd goed.

Smaak kan veranderen, maar in sommige dingen moet je groeien. Zoals een boek waar je twee jaar geleden niet doorheen kwam en dat je nu in een week uitleest. Het eerste concert van Dena vond ik verschrikkelijk, vier jaar later pas zag ik er de waarde van in en nu luister ik kritisch en probeer ik haarfijn te horen wat ze doet. Je muzikale gehoor kan in tien jaar tijd een enorme ontwikkeling doormaken. Carmen McRae vond ik vroeger onuitstaanbaar, maar nu spreekt ze me meer aan dan iedere andere zangeres die ooit heeft geleefd.

Dena DeRose heeft persoonlijk een grote bijdrage geleverd aan het feit dat ik nu zo kritisch naar haar luister, want ik heb intensief bij haar gestudeerd. Eerst in Groningen toen ze nog deel uitmaakte van het 'New York Comes To Groningen'-programma en daarna ben ik een jaar naar Oostenrijk gegaan, waar ze les gaf aan de kunstuniversiteit in Graz.

'Ik zie Dena DeRose nog steeds als mijn muzikale mentor. Ze leerde me de discipline die nodig is om ergens goed in te worden.'

Vanaf het moment dat ik haar ontmoette gaf ze me het gevoel dat ik potentie had, en als ik hard zou werken, dan zou ik er komen. Ik wilde kunnen wat zij kan, dus ik deed blindelings alles wat ze me opdroeg. Als ik arpeggio's en toonladders over de akkoorden van een stuk moest zingen, deed ik dat zonder er op dat moment het nut van in te zien. Ze gaf me boeiende opdrachten waarop ik me helemaal rot studeerde en ik leerde eindelijk de discipline die nodig is om ergens goed in te worden. In de weekenden, wanneer de school dicht was, gaf ze me de sleutel van haar kamer zodat ik het hele weekend op haar vleugel kon studeren. Ze was best streng hoor, ik ben studenten van Dena tegengekomen die haar niet uit konden staan en die haar omschreven als een kwaadaardige heks, terwijl ze in mijn ogen de goede fee was. Dit toont in ieder geval aan hoe belangrijk het is om een docent te vinden die goed bij je past. Ik zie Dena nog steeds als mijn muzikale mentor. Ze heeft als het ware de fundering gelegd waarop ik mij verder ben gaan ontwikkelen. Haar lessen kleuren nog steeds de manier waarop ik studeer en hoe ik naar muziek luister.

Dena DeRose gaf het concert in Birdland ter promotie van haar nieuwste cd 'We Won't Forget You...' een hommage aan Shirley Horn, haar grootste inspiratie. Ik verwacht niet dat ik ooit in staat zal zijn een deugdelijke muzikale ode aan een van mijn idolen te brengen, dus ter afsluiting van deze column trek ik een fles wijn open en proost ik: ...op Dena DeRose!

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds 2013 treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

UIT DE VERGETELHEID

GIL MELLÉ: JAZZ ALS EXPERIMENT

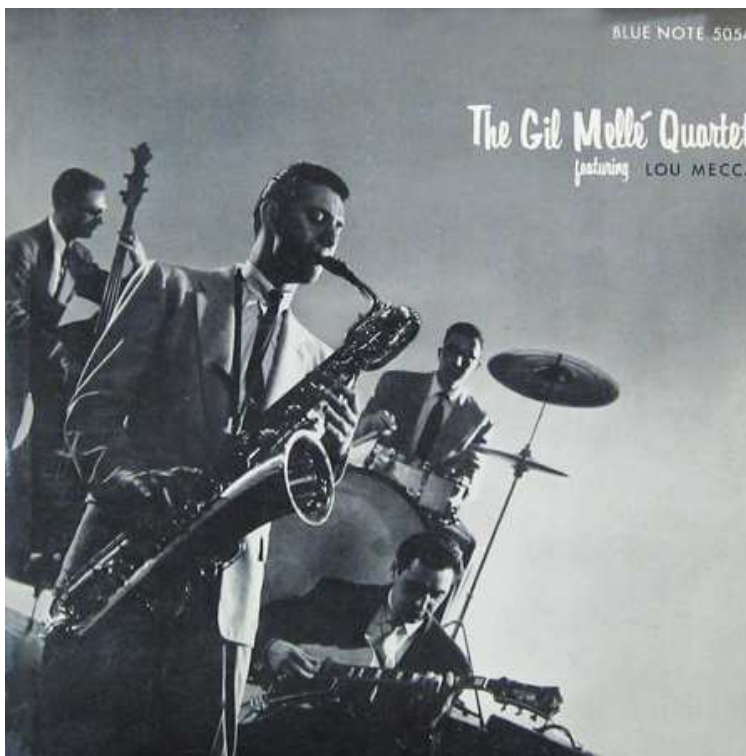
Gil Mellé is een vergeten jazzmuzikant, terwijl hij het in zich had om bij de top van de jaren vijftig en zestig te behoren. Velen van zijn generatiegenoten gingen ten onder aan drugs en drank. Zo niet Mellé, die wel degelijk bekend werd, al was het vooral in de kring van filmmuziekkliefhebbers.

Mellé, zijn naam wordt vaak zonder het accentje geschreven, werd op oudejaarsavond 1931 in New Jersey geboren (volgens sommige bronnen in Californië en ging hij op 1-jarige leeftijd naar New Jersey). Zijn ouders leefden apart en zijn moeder kon hem niet aan. Op tweejarige leeftijd werd hij afgestaan aan een vriend van de familie. Zijn biologische vader ontmoette hij slechts één keer in zijn leven en pas op 32-jarige leeftijd was er weer contact met zijn moeder. Mellé bleek een multitalent. Als klein kind won hij tekenwedstrijden en op zijn vijftiende speelde hij in de clubs van Greenwich Village. Mellé was geïnteresseerd in wetenschap en kunst maar voor een opleiding was geen geld. In arren moede loog hij over zijn leeftijd en tekende voor de marine. Dat bracht hem in Californië, een staat waar hij later naar zou verhuizen.

[Jazzflitsmedewerker Tom Beetz zal een aantal portretten schrijven over jazzmusici die onbekend of vrijwel onbekend zijn gebleven maar die niettemin een interessante bijdrage aan de jazzgeschiedenis hebben geleverd. Deze keer saxofonist Gil Mellé.](#)

Na zijn ontslag uit dienst keerde hij terug naar New Jersey en met organist Freddie Roach speelde hij vrijwel dagelijks in de Village. Dat hij daar opviel is een understatement. Een klasgenoot, Bernie Levine, was zo onder de indruk dat hij meteen een platenmaatschappij wilde oprichten. Levine had een goede babbelaar en wist een handelaar in paperclips en elastiekjes over te halen om de opname te betalen voor een single met het nummer 'Gears' dat Mellé al had geschreven toen hij veertien jaar was. Het singeltje dat werd opgenomen in een studio van een onbekende opticien die Rudy Van Gelder heette, werd een succes op de lokale radio, waar Symphony Sid het elke avond draaide.

....[vervolg in de rechterkolom](#)

Het Gil Mellé Quartet op Blue Note.

Alleen, niemand kon het plaatje kopen want er was geen distributiekanaal. Mellé nam de masters onder zijn arm en ging naar Roost Records. Die namen hem niet serieus en hij besloot toen om maar meteen naar het hoogst mogelijke te gaan: Blue Note Records. Mellé: "I took the crosstown shuttle to Lexington Avenue and walked up, unannounced. There was Alfred Lion behind the desk with his glasses on—Frank Wolff standing in the corner filing something. It was just the two of them. I told them who I was and Alfred looked up and said 'I know who you are. Ja, Gil Mellé. Sit down.' In 15 minutes we had a deal." Gil Mellé was negentien en de eerste blanke die bij dit label tekende. Zijn contract werd steeds verlengd en tussen 1952 en 1956 maakte hij vijf 10-inch albums en uiteindelijk een 12-inch langspeelplaat ('Patterns In Jazz'). In 1956 stapte hij over naar Prestige en maakte daar in twee jaar tijd drie albums. Tegelijkertijd bleef Mellé schilderen en beeldhouwen en exposeerde hij met regelmaat in de hippe New Yorkse galleries. Zijn tekentalent werd ook erkend door Alfred Lion, die hem een flink aantal hozen liet ontwerpen, onder andere voor Thelonious Monk, Wynton Kelly, Kenny Dorham en Clifford Brown, werk dat hij later voortzette voor Prestige met hozen voor Sonny Rollins en Miles Davis. Alfred was verder als een vader voor hem en liet hem kennismaken met musea, films en de jetset van New York. De betekenis van Mellé voor Blue Note kan niet overschat worden, al was het maar omdat hij dit label, aanvankelijk tegen de zin van Alfred, liet overstappen van de WOR-studio's naar die 'onbekende' Rudy Van Gelder.

Blue Note nam zijn singeltje uit 1952 over en in januari 1953 stond hij voor Blue Note in dezelfde opnamestudio. Gil speelde tenorsaxofoon in eigen composities met titels die verwezen naar het nieuwe ruimtevaarttijdperk ('Mars', 'Venus', 'Four moons', 'Under capricorn') of naar techniek ('Gears', 'Cyclotron').

....[vervolg in de linkerkolom op de volgende pagina](#)

JAZZ UIT DE VERGETELHEID

De plaat werd geen groot succes, wat met het inzicht van nu wel begrijpelijk is. Op het hoogtepunt van de nerveuze bebop en de opkomende controverse tussen East Coast en West Coast jazz kwam Mellé in New York met rustige 'cool jazz' die totaal niet paste in het beeld dat de luisteraar van 1953 voor ogen had. De plaat werpt met zijn titels en vooral met de intrigerende zang van zangeres Monica Dell een schaduw vooruit, zoals in die tijd ook de gelijkgestemde Sun Ra deed. Mellé wilde zijn eigen richting kiezen, weg van Dizzy en Bird en vond daarin enkele medestanders die net als hij zelf bijzonder waren en voor een deel uiteindelijk verdwenen uit de jazz. Zoals de bizarre zangeres Dell, die in het niets verdampte, gitarist Lou Mecca (die chiropractor werd), en de geniale gitarist Joe Cinderella, die zijn beste werk met Mellé maakte en door hem de meest revolutionaire gitarist sinds Charlie Christian werd genoemd, om als studiomuzikant bij de Beach Boys, Billy Joel, John Cage en vele anderen in de anonimiteit te verdwijnen. Gils weg was experimenteel, hij was op zoek naar het nieuwe en niet geïnteresseerd in commercieel succes. Op zijn volgende Blue Note-platen zocht hij bewust het experiment op. De tenorsax werd ingeruild voor de baritonsax waarop hij een lichte fluïde toon had, een beetje zoals Gerry Mulligan. Zijn liedjes verwijzen naar zijn zoektocht ('Quadrille for moderns', 'Five impressions of color', 'Tomorrow', etc.) en de piano werd weggelaten waardoor de muziek meer lucht kreeg. Zijn experiment bleef voorsnog in de buurt van de nieuwe muziek van Lennie Tristano en Warne Marsh. Het is goed en mooi maar de doorbraak kwam toen hij in 1956 overstapte naar Prestige. Voor Prestige maakte hij samen met Joe Cinderella drie van zijn beste platen: 'Gil's Guests' (met onder anderen trompettisten Kenny Dorham en Art Farmer), 'Primitive Modern' en 'Quadrama'. Op 'Gil's Guest' schreef hij voor een piano-loos septet en is de invloed van Gil Evans hoorbaar. Een sessie met trompettist Donald Byrd waarop hij zelf naast bariton ook weer tenor speelde, bleef jarenlang op de plank liggen. Zijn laatste plaat 'Quadrama' voor Prestige en tevens zijn laatste klassieke jazzplaat gaat verder dan ooit. In een groot aantal nummers experimenteerde hij als een van de eersten met modale muziek, zonder dat zelf zo te noemen.

....[vervolg in de rechterkolom](#)

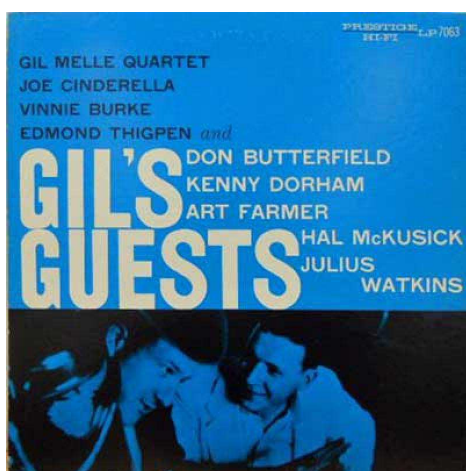
De eerste Blue Note-elpee van Gil Mellé.

Na Prestige verhuisde hij begin jaren zestig naar Californië. Spelen deed hij incidenteel met een nieuwe groep, de Electronauts, waarin hij sopraansax speelde en hij de elektronica zijn eerste stappen liet zetten. Platen maakte hij allang niet meer maar hij toerde wel door het hele westen van de VS en in 1967 speelde hij zelfs op het Monterey Jazz Festival, waarna Verve wel brood zag in elektronische jazz. Verve had de boot gemist met de nieuwe jazz van John Coltrane en Ornette Coleman en was op zoek naar vernieuwing. Mellé leek hun man. Hij was een van de eersten die elektronica gebruikten op zelfgemaakte apparaten zoals de Percussotron, een van de eerste drummachines. Zijn Tome VI (sopraansax met een ingebouwd miniatuur elektronisch circuit) en Doomsday Machine (een laag register elektronisch cymbaal), nu gezien als primitieve elektronische instrumenten, speelden een hoofdrol op de plaat 'Tome VI', die Verve als het eerste 'all-electronica' album op de markt bracht. De plaat laat Mellé horen op sopraansax in de stijl van Coltrane, de muziek zwalkt van traditionele neo-bop tot pure elektronica. Het is een beetje een ratjetoe, zeker niet slecht, sommige stukken zijn zelfs erg mooi maar andere chaotisch. Het experiment is belangrijker dan de muziek. Voor het geld hoeft hij het niet te doen, dat verdiende hij met het schrijven van filmscores en met zijn schilderkunst. Mellé was inmiddels een van de belangrijkste schrijvers geworden voor filmmuziek en hij zou voor meer dan 125 films en tv-series de score schrijven. Veel van dat werk bevat elektronische muziek, maar jazz en blues komen ook terug. Beroemde scores zijn voor de Colombo tv-serie, 'The Andromeda Strain' (genomineerd voor een Golden Globe), 'Frankenstein: The True Story', 'The Six Million Dollar Man', 'Night Gallery', 'Dynasty' en 'The Desert'. Zijn eigen platenproductie was bijna opgedroogd. Voor Verve bleef het bij één album maar in datzelfde jaar kwam voor Jazz Chronicles het album 'Waterbirds' uit. Mellé speelde op een elektronisch gemodificeerde sopraansaxofoon en nog interessanter was het dat Joe Cinderella weer meedeed.

....[vervolg in de linkerkolom op de volgende pagina](#)

JAZZ UIT DE VERGETELHEID

De muziek van 'Waterbirds' was al geschreven voor tv-series en documentaires en anders dan op het Verve album is dit nog echte jazz met bijzondere elektronische effecten. De muziek is niet meer zo onderscheidend maar ook met de oren van nu nog steeds goed te beluisteren. Zijn belangrijkste elektronische compositie komt in 1971 uit voor MCA Records: 'The Andromeda Strain', de eerste totaal elektronische atonale soundtrack bij een film waarvan de muziek niet langer gebaseerd was op westerse toonschalen maar op 'sheets of sound' volgens de principes van Penderecki.

Gil Mellé op Prestige.

35 Jaar nadat hij er was weggegaan kwam hij terug waar hij begonnen was, bij Blue Note waarvoor hij het elektronische album 'Mindsapes' (1991) opnam. In niets lijkt dit op zijn oude Blue Note-werk. Mellé was definitief veranderd in een componist van science-fiction-achtige muziek. Niet onaardig op zich maar Mellé speelde nog alleen met elektronica en er is geen enkele relatie met jazz, hoogstens in het dwingend ritme. Ook zijn ontwikkeling is tot staan gebracht. Deze muziek opende geen nieuwe perspectieven ten opzichte van 'The Andromeda Strain'.

Gil Mellé woonde zijn laatste jaren in Malibu, Californië waar hij zich nog alleen bezighield met zijn kunst, nu digitale computerkunst die van kunstcritici lovende kritieken kreeg, en met zijn nieuwe speelgoed, de digitale saxofoon. Op 28 oktober 2004, thuis achter de computer, overleed hij bijna 73 jaar oud aan een hartinfarct.

Tom Beetz

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

FESTIVALS MAART

Bruut! speelt in Lelystad. (Foto: Maarten van der Kamp)

JAZZ MAASTRICHT MINI FESTIVAL

Ainsi, Maastricht

7 maart 2015

(<http://www.jazzmaastricht.com/>)

Met onder anderen: Julia Biel, Yuri Honing Acoustic Quartet en de CM Big Band met Bert Joris.

LEUVEN JAZZ FESTIVAL

Diverse locaties, Leuven

19 tot en met 22 maart 2015

(<http://www.leuvenjazz.be>)

Met onder anderen: Tineke Postma & Greg Osby, Jef Neve & Aaron Parks en Mulatu Astatke.

GOOIS JAZZ FESTIVAL

Spant!, Bussum

21 maart 2015

(<http://www.gooisjazzfestival.nl/>)

Met onder anderen: Edsilia Rombley, Sabrina Starke, Peter Beets en Yuri Honing.

JAZZ MAASTRICHT FESTIVAL

Theater aan het Vrijthof, Maastricht

21 maart 2015

(<http://www.jazzmaastricht.com/>)

Met onder anderen: Mulatu Astatke, Acquaphonica, Craig Taborn, Frank Giebels Trio, Woody Black 4 en Magnus Öström.

JAZZTIVAL ALKMAAR

Filmhuis, Alkmaar

26, 27 en 28 maart 2015

(<http://www.jazztival.nl/>)

Met onder anderen: zie website.

SEA BOTTOM JAZZ FESTIVAL

Agora, Lelystad

28 maart 2015

(<http://www.seabottom-jazzfestival.nl>)

Met onder anderen: Koffie, Out of the Blue(z), Drums United en Bruut!

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

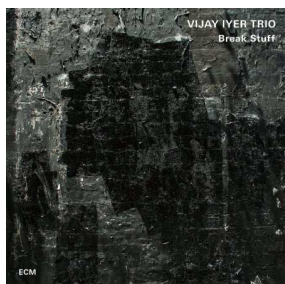
Datum: 2 februari 2015

- 1 **Anouar Brahem**
Souvenance (ECM)
- 2 **Kenny Wheeler**
Songs For Quintet (ECM)
- 3 **Jochen Rueckert**
We Make The Rules (Whirlwind)
- 4 **Jasper Blom Quartet**
Audacity (Mainland)
- 5 **James Farm**
City Folk (Nonesuch)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 **Vijay Iyer Trio**
[Break Stuff \(ECM\)](#)

Na zijn solodebuut op ECM kunnen we nu genieten van het waanzinnige trio van pianist Vijay Iyer. Met Stephan Crump op bas en Marcus Gilmore op drums.

- 2 **Cov't Mule**
[Sco-Mule \(Provogue\)](#)

Een jazzy stoeipartij doorspekt met rock, soul en funk. Een live-opname uit 1999 featuring gitarist John Scofield.

- 3 **Red Garland Trio**
[Swingin' On The Korner \(Elemental Music\)](#)

Een opname van pianist Red Garland uit 1977. Live opgenomen in de Keystone Korner (San Francisco). Met Leroy Vinnegar op bas en Philly Joe Jones op drums.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 3 februari 2015

Vivian Buczek staat genoteerd met haar cd 'Curiosity'. (Persfoto)

[Lars Mossefinn, Dag & Tid:](#)
Mopti & Bendik Baksaas
Bits & Pieces (Jazzland Recordings)

[Luca Vitali, Giornale della Musica,](#)
[Axel Stinshoff, Jazz thing:](#)

Vijay Iyer Trio
Break Stuff (ECM)

[Madli-Liis Parts, Muusika:](#)
Siim Aimla
Echoes Of Seaplane Harbour (Siim Aimla)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum:](#)

Vivian Buczek
Curiosity (Volenza VMCD 110)

[Jon Newey, Jazzwise:](#)

Troyka
Ornithophobia (Naim Jazz)

[Anna Filipieva, Jazz.Ru:](#)
Anna Koroleva
Little Moscow Garden (ArtBeat Music)

[Jan Granlie, Salt Peanuts:](#)

Østerdalsmusikk
Østerdalsmusikk (NORCD)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK:](#)
Heliocentric Counterblast
Planetary Tunes (Yellowbird/Soulfood)

[Henning Bolte, Jazzism:](#)

Jakob Bro
Gefion (ECM)

[Patrik Sandberg/ Magnus Nygren, Orkester Journalen:](#)

Nuiversum
Ballads Of Now & When (Repeat Until Death/Playground)

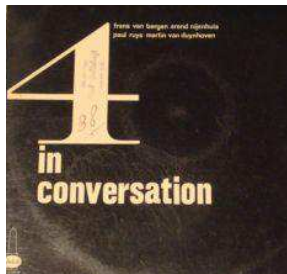
[Cim Meyer, Jazz Special:](#)
Carsten Dahl & Eddie Gomez
Live At Montmartre (Storyville)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

FRANS VAN BERGEN Four In Conversation Obelisk

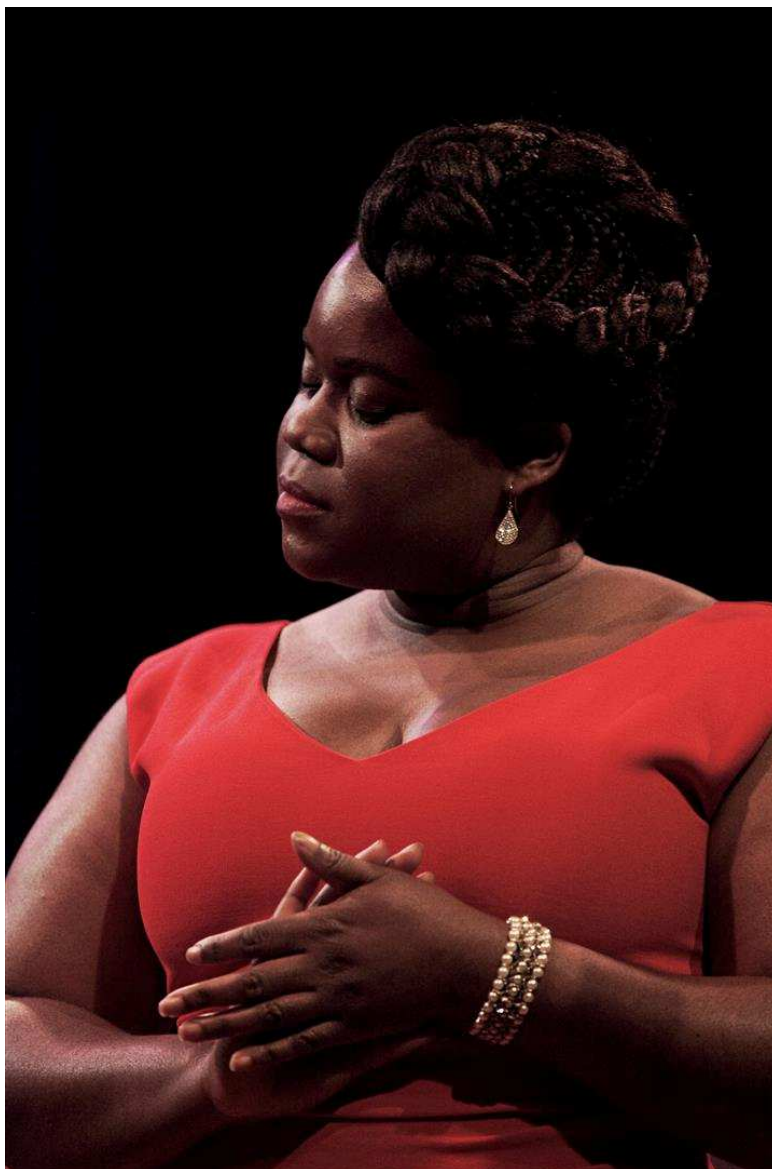
Over 'Four In Conversation' is heel wat op te merken. Om te beginnen dat het een vioolplaat is. Verder dat violist Frans van Bergen een oude swinger is die met soft-swing en oude stijl zijn brood verdiende. Op deze elpee improviseert hij echter op abstracte uitgangspunten, en werkt hij met een trio dat zich thuisvoelde in swing, bebop en modern. Op de derde plaats valt op te merken dat de muziek modaal is. 'Four In Conversation' is nergens meer te krijgen. Toch wil ik in deze reeks een monumentje oprichten voor deze op het obscure Obelisk-label verschenen plaat.

Op elke kant van de elpee staan twee stukken. Op kant A: 'About blues' en 'About Dorian'. De titels op kant B zijn 'Anticipation' en 'Autumn leaves'. Van Bergen en zijn trio kunnen met dit materiaal ruim veertig minuten uitstekend uit de voeten. Het verrassende is dat Frans van Bergen hier veel verder gaat dan 'even swingen', zoals hij dat bijvoorbeeld bij The Millers deed. Hier is hij, in 1966, heel progressief bezig. Zonder sensatie, gewoon mooi improviseren zonder een echt bekend thema als uitgangspunt. De muziek verveelt geen moment.

De muzikanten passen wonderwel bij elkaar. Van Bergens vioolpartij is buigzaam en flexibel. Pianist Paul Ruys vult aan en contrabassist Arend Nijenhuis - hij is later piano gaan spelen - doet meer dan alleen maar vier in de maat spelen. Drummer Van Duynhoven legt waar nodig een ritmisch bedje, zonder zich te forceren of te verloochenen. Het is een ideale samenwerking. De kracht van deze muziek ligt in de samenwerking, de eenvoud en de spanningsboog. Het is allemaal van pure schoonheid. Wie deze plaat in zijn kast heeft staan is spekkoper.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

ZARA MCFARLANE IN HET BIMHUIS

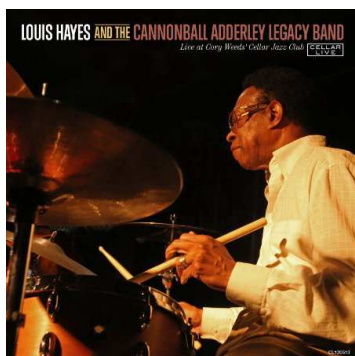
Zara McFarlane op 21 januari in het Bimhuis, Amsterdam.
(Foto's: Joke Schot)

Volg ons op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 2 februari 2015

- 1 Louis Hayes and the Cannonball Adderly Legacy Band**
Live At Cory Weeds' Cellar Jazz Club (Cellar Live)
- 2 David Hazeltine**
I Remember Cedar (Sharp Nine)
- 3 Jeff Hamilton Trio**
Great American Songs (Capri)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort.

• **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs, Willem Schwertmann. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een

ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

OVERLEDEN

Ward Swingle, 19 januari 2015 (87)

Amerikaans zanger. Swingle trok in de jaren vijftig naar Frankrijk en maakte daar deel uit van twee vermaarde vocale groepen: The Blue Stars of France en Les Double Six. In 1962 richtte hij met Christiane Legrand de Swingle Singers op, waarvan er meerdere edities zijn verschenen. Zijn 'spielereien' met Bach en andere klassieken zijn al voldoende beklemd. Minder bekend is dat in 1968 de Italiaanse Luciano Berio speciaal voor hen een vierdelig werk componeerde, Sinfonia. Pure close harmony was hun uitvoering van twintig songs van Irving Berlin bij diens honderdjarige geboortedag in 1988. (jjm)

VARIA

Inschrijving showcases Jazzdag open

Inschrijving voor de showcases voor de Jazzdag 2015 is tot 20 februari 2015 mogelijk. Via een showcase kan een artiest of groep zich presenteren aan een groot publiek van (internationale) programmeurs, boekers, managers, labels, pers en jazzliefhebbers. Een onafhankelijke commissie verzorgt de selectie. Geselecteerde artiesten worden voorafgaand aan de Jazzdag gepromoot via Jazzism, NTR|Radio 6, Sublime FM, DJAZZ.tv, MyRadio en de promotiekanalen van de Jazzdag. Tevens wordt een showcase-cd bijgesloten bij de North Sea Jazz special van Jazzism met alle artiesten die spelen op de Jazzdag. De cd wordt ook verspreid onder Nederlandse programmeurs en tijdens het North Sea Jazz Festival aan internationale boekers en de pers. De showcases vinden plaats op vrijdag 26 en/of zaterdag 27 juni 2015 op de Kop van Zuid in Rotterdam.

Meer info: <http://showcase.dutchjazzday.nl/showcase.html>.

GELEZEN

Branford Marsalis over de discipline die het vraagt om simpel te spelen:

"Have you heard any jazz records? Then you know the answer. Everybody wants to play fast. Then you're in a situation where you're playing a gig and you're playing for your colleagues. . . . You play really fast and two guys in the back go: "Woo!" For a regular person, it's just a load of notes. They're not impressed. It's like an actor saying he's going to become the greatest actor in the world by learning every word in the dictionary.

People want to cry. They don't want to be wowed with technical brilliance. They don't want to have to study a syllabus to figure out what is going on with the music. What you have are a bunch of musicians who have convinced themselves that the essential part of jazz is improvisation, which allows them then to dismiss the first 40 years of it and focus on the part that makes them feel comfortable. But in the end, the thing that audiences really like about jazz is what happened in the first 40 years."

Bron: *Boston Globe*, 24 januari 2015

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw pc of laptop te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

Volg het jazznieuws op de voet.
<http://www.twitter.com/jazzflits>